STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
L. A. GEELHOEDA
přednesené dne 12. září 2006 [1]

Obsah

I – Úvod ..... I - 963

II – Rozhodnutí ..... I - 963

III – Řízení před Soudem a napadený rozsudek ..... I - 965

IV – Řízení před Soudním dvorem ..... I - 965

V – Důvody kasačního opravného prostředku navrhovatelky a argumenty účastnic řízení I - 966

A – První důvod kasačního opravného prostředku: porušení zásady spravedlivého procesu ..... I - 966

1. Úvahy Soudu ..... I - 966

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 968

3. Argumenty Komise ..... I - 970

4. Posouzení ..... I - 973

B – Druhý důvod kasačního opravného prostředku: nesprávné použití článku 81 ES v článku 2 rozhodnutí ..... I - 978

1. Úvahy Soudu ..... I - 978

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 979

3. Argumenty Komise ..... I - 980

4. Posouzení ..... I - 981

1 — Původní jazyk: nizozemština.

C – Třetí důvod kasačního opravného prostředku: porušení zásady rovného zacházení při posuzování uložené pokuty ..... I - 983

1. Relevantní pasáže napadeného rozsudku ..... I - 983

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 984

3. Argumenty Komise ..... I - 986

4. Posouzení ..... I - 987

VI – Náklady řízení ..... I - 988

VII – Závěry ..... I - 989

I – Úvod

1. Předmětem projednávané věci je kasační opravný prostředek podaný Salzgitter Mannesmannröhren-Werke GmbH, dříve Mannesmannröhren-Werke AG (dále jen „Mannesmann") proti rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 8. července 2004, Mannesmannröhren-Werke v. Komise (T-44/00) [2].

2. V napadeném rozsudku Soud snížil pokutu uloženou účastnici řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelce) rozhodnutím Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) [3] (dále jen „rozhodnutí"), a ve zbývající části žalobu na neplatnost tohoto rozhodnutí zamítl.

II – Rozhodnutí

3. Pokud jde o skutkové okolnosti, které jsou základem rozhodnutí, odkazuji na své stanovisko z dnešního dne ve věci Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise (C-403/04 P a C-405/04 P, body 3 až 12).

2 — Sb. rozh. s. II-2223, dále jen „napadený rozsudek".

3 — Úř. věst. 2003, L 140, s. 1.

4. V rozsahu, v němž je relevantní pro projednávaný kasační opravný prostředek, je výrok rozhodnutí formulován následovně:

„*Článek 1*

1. Společnost Mannesmannröhren-Werke AG [...] porušila ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES tím, že se způsobem a v rozsahu uvedených v odůvodnění tohoto rozhodnutí účastnila na dohodě, která mimo jiné stanovila vzájemné respektování jejich domácích trhů bezešvých standardních trubek OCTG a [naftovodných trubek zvláštního provedení a využití].

2. V případě společnosti Mannesmannröhren-Werke AG [...] protiprávní jednání trvalo od roku 1990 do roku 1995.

Článek 2

1. Společnost Mannesmannröhren-Werke AG [...] porušila ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES tím, že v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1 uzavřela smlouvy, které vedly k rozdělení dodávek hladkých trubek OCTG British Steel Limited [...].

2. [...] V případě společnosti Mannesmannröhren-Werke AG trvalo protiprávní jednání od 9. srpna 1993 do 24. dubna 1997.

[...]

Článek 4

Podnikům uvedeným v článku 1 se z důvodu protiprávního jednání konstatovaného v tomto článku ukládají následující pokuty:

1. Mannesmannröhren-Werke AG	13 500 000 eur

[...]“

III – Řízení před Soudem a napadený rozsudek

5. Sedmi návrhy došlými kanceláři Soudu v období mezi 28. únorem a 3. dubnem 2000 podalo sedm z osmi podniků, kterým byla uložena pokuta, mezi nimi i společnost Mannesmann, proti rozhodnutí žalobu.

6. Společnost Mannesmann navrhla zrušení rozhodnutí, podpůrně snížení pokuty, která jí byla uložena, a aby byla Komisi Evropských společenství uložena náhrada nákladů řízení.

7. Napadeným rozsudkem Soud:

— zrušil čl. 1 odst. 2 rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví existenci vytýkaného protiprávního jednání před 1. lednem 1991;

— stanovil výši pokuty uložené navrhovatelce na 12 600 000 eur;

— ve zbývající části žalobu zamítl;

— uložil každému z účastníků řízení nést vlastní náklady řízení.

IV – Řízení před Soudním dvorem

8. Ve svém kasačním opravném prostředku společnost Mannesmann navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí;

— zrušil rozhodnutí;

— podpůrně, snížil pokutu stanovenou v článku 4 rozhodnutí;

— snížil úroky z prodlení stanovené v článku 5 rozhodnutí;

— navíc, rovněž podpůrně, vrátil věc zpět Soudu, aby znovu rozhodl na základě rozhodnutí Soudního dvora;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

9. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl v plném rozsahu a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

V – Důvody kasačního opravného prostředku navrhovatelky a argumenty účastnic řízení

10. Společnost Mannesmann uplatňuje tři důvody kasačního opravného prostředku směřující ke zrušení napadeného rozsudku, vycházející z porušení zásady spravedlivého procesu, nesprávného použití článku 81 ES v článku 2 rozhodnutí a porušení zásady rovného zacházení.

11. Dále v tomto pořadí přezkoumám důvody kasačního opravného prostředku uplatněné navrhovatelkou.

A – *První důvod kasačního opravného prostředku: porušení zásady spravedlivého procesu*

1. Úvahy Soudu

12. V prvním stupni navrhovatelka zpochybňovala, že je dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" přípustný jakožto důkaz porušení článku 81 ES konstatovaných v rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že Komise nesdělila totožnost autora dokumentu, jeho pravost a důkazní síla musejí být posuzovány s vyžadovanou opatrností.

13. Komise měla alespoň upřesnit, za jakých okolností získala tento dokument, který uplatňuje jakožto přímý důkaz protiprávního jednání.

14. Vzhledem k tomu, že žádný z dotčených podniků neuznal pravost tohoto dokumentu a že ji Komise neprokázala ani jiným způsobem, nemůže rozhodnutí, které přijala proti společnosti Mannesmann, zakládat na tomto dokumentu. To představuje porušení práv obhajoby a odůvodňuje zrušení rozhodnutí.

15. Soud se v bodech 81 až 85 podrobně zabýval těmito argumenty předloženými navrhovatelkou proti přípustnosti dokumentu nazvaného „Rozdělovací klíč" jako důkazu:

„81 Je namístě nejprve podotknout, že Komise se v bodech odůvodnění napadeného rozhodnutí věnovaných existenci protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí ve značné míře opírá o prohlášení p. Verlucy ze dne 17. září 1996 [...]. Komise se sice v tomto kontextu opírá, zejména v bodech odůvodnění 85 a 86 napadeného rozhodnutí, také o dokument Rozdělovací klíč, je však namístě mít za to, že v rámci obecného uspořádání napadeného rozhodnutí má dokument Rozdělovací klíč menší význam než prohlášení p. Verlucy.

82 Je tedy třeba rovnou zamítnout argument společnosti Mannesmann, že se Komise za účelem konstatování existence protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí opírala převážně o dokument Rozdělovací klíč [...].

83 [V tomto bodě Soud částečně opakuje body 85 a 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které uvádějí, jak Komise získala dokument nazvaný ‚Rozdělovací klíč' a jaký je jeho relevantní obsah.]

84 Nejprve je třeba podotknout, že pokud jde o přípustnost dokumentu Rozdělovací klíč jako důkazu protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, platí v právu Společenství zásada volného hodnocení důkazů a že jediným náležitým kritériem pro hodnocení důkazů je jejich hodnověrnost (stanovisko soudce Vesterdorfa, který vykonával funkci generálního advokáta v rámci rozsudku Soudu ze dne 24. října 1991, Rhône-Poulenc v. Komise, T-1/89, Recueil, s. II-867, II-869, II-954; viz také v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. března 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, Recueil, s. I-1797, bod 29, a rozsudek Soudu ze dne 7. listopadu 2002, Vela a Tecnagrind v. Komise, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Recueil, s. II-4547, bod 223). Navíc pro Komisi může být nezbytné chránit anonymitu informátorů (viz v tomto smyslu rozsudek Adams v. Komise, [...], bod 34) [4] a tato okolnost nepostačuje k tomu, aby Komisi činila povinnou nepřihlédnout k důkazu, který má k dispozici.

4 — Rozsudek ze dne 7. listopadu 1985 (145/83, Recueil, s. 3539).

85 Ačkoli argumenty společnosti Mannesmann tudíž mohou být pro účely posouzení hodnověrnosti, a tedy důkazní síly dokumentu Rozdělovací klíč relevantní, není namístě považovat tento dokument za nepřípustný důkaz, který je třeba ze spisu odstranit."

svobod (dále jen „EÚLP") týkajícímu se přípustnosti anonymních svědků a anonymních důkazů.

17. Podle navrhovatelky, která v tomto ohledu uvádí rozsudek Vela a Tecnagrind v. Komise [5], bod 223, právo Společenství vyžaduje, aby byl při posuzování důkazů ověřen jejich původ.

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

16. Na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje hlavně dva argumenty:

— Soud v bodě 84 napadeného rozsudku nesprávně vyložil relevantní judikaturu Soudního dvora a Soudu; podle této judikatury je při posuzování důkazů namístě ověřit jejich původ;

— tím, že Soud připustil dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" jako důkaz, neuplatnil relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních

18. V rámci správního šetření musí mít ten, proti němuž je šetření vedeno, možnost bez jakéhokoli omezení ověřit pravost obsahu dokumentu, jakož i věrohodnost informátora. V opačném případě by nemohl určit, zda informátor hovoří pravdu, nebo zda je manipulován třetími osobami, které chtějí dotyčný podnik poškodit. Použití důkazů, jejichž autor a původ jsou neznámy, je krom toho v rozporu se zásadou právního státu, jak je zakotvena v čl. 6 odst. 1 EU.

19. Tomu neodporuje rozsudek Adams v. Komise [6], který uvádí Soud, ve kterém se jedná o „anonymní" informace použité pro provádění šetření, jehož cílem bylo nalézt jiné důkazy, které jsou samy přípustné.

5 — Výše uvedený v bodě 15.

6 — Výše uvedený v poznámce 4.

20. Z článku 6 odst. 2 EU vyplývá, že při uplatnění práva Společenství je třeba zohlednit základní práva zakotvená EÚLP. To je krom toho znovu výslovně potvrzeno Listinou základních práv Evropské unie [7]. Články 46 a 47 této Listiny odpovídají článku 6 EÚLP a zaručují dotyčným občanům právo na spravedlivý proces.

21. Krom toho čl. 52 odst. 3 Listiny upřesňuje, že výklad Listiny soudy musí zaručit úroveň ochrany, která nebude nižší než úroveň ochrany poskytovaná EÚLP. Oficiální prohlášení týkající se čl. 52 odst. 3 dodávají, že se odkaz na EÚLP týká rovněž použitelné judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

22. Evropský soud pro lidská práva přitom ve své judikatuře několikrát stanovil jasné meze, pokud jde o použití prohlášení anonymní třetí osoby. Podle této judikatury musí mít obžalovaný možnost zpochybnit nejen pravost takových prohlášení, ale rovněž věrohodnost osoby chráněné anonymitou. K této skutečnosti navrhovatelka uvádí rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Kostovski v. Nizozemsko [8], Van Mechelen v. Nizozemsko [9] a Windisch v. Rakousko [10].

23. Tato judikatura ostatně potvrzuje to, že i když je použití anonymních prohlášení přípustné v průběhu vyšetřovací fáze řízení, taková prohlášení nemohou být použita jako důkazy v neprospěch dotčené strany.

24. Pokud jde o dokument, který obsahuje prohlášení anonymního svědka, judikatura je shrnuta v nedávno vydaném rozsudku Visser v. Nizozemsko [11] následovně: takový dokument může být použit jako důkaz pouze v případě, že a) obžalovaný v žádné fázi řízení nepožádal o povolení k výslechu dotyčného svědka, b) se odsouzení zakládá hlavně na jiných důkazech, které nepocházejí z anonymních zdrojů, a c) dotyčný soud výslovně uvádí, že použil prohlášení anonymního svědka s opatrností a obezřetností.

7 — Úř. věst. 2000, C 364, s. 1, dále jen „Listina".

8 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek ze dne 20. listopadu 1989, část A č. 166.

9 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek ze dne 23. dubna 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-III.

10 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek ze dne 27. září 1990, část A č. 186.

11 — Viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek ze dne 14. února 2002, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 2002, § 32.

25. V projednávané věci Soud tyto podmínky nesplnil. Z toho důvodu není důležité, jakou důkazní hodnotu Soud přiznal dokumentu nazvanému „Rozdělovací klíč". Z bodů 85 až 94 napadeného rozsudku ostatně vyplývá, že tento dokument zaujímá zásadní místo v hodnocení důkazů.

26. Navrhovatelka dochází k závěru, že Soud tím, že použil dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" v její neprospěch, porušil zásadu spravedlivého procesu. Na základě této zásady mohou být práva obhajoby omezena pouze v rozsahu, v němž je toto omezení nezbytné a přiměřené [12]. Vzhledem k tomu, že Soud neznal totožnost ani pohnutky anonymního informátora, nemohl si ani vytvořit názor ohledně toho, zda bylo toto omezení práv obhajoby v projednávaném případě odůvodněné.

3. Argumenty Komise

27. Komise se domnívá, že tento důvod kasačního opravného prostředku není přípustný, neboť navrhovatelka uplatňuje porušení EÚLP a Listiny poprvé ve fázi kasačního opravného prostředku. V prvním stupni se navrhovatelka omezila na uplatnění, že pokud by byl dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" připuštěn jako důkaz, znamenalo by to porušení práv obhajoby. V každém případě v prvním stupni navrhovatelka nemohla vytýkat Komisi porušení Listiny. Listina byla vyhlášena až dne 7. prosince 2000, zatímco rozhodnutí je ze dne 8. prosince 1999.

28. Ve věci samé Komise zpochybňuje, že Soud porušil práva obhajoby. V žádném případě z judikatury uvedené navrhovatelkou [13] nelze dovodit, že dokument nelze použít jako důkaz, je-li jeho autor neznámý. Původ dokumentu je podle této judikatury jedním z několika kritérií, na základě nichž musí být posuzována jeho důkazní hodnota.

29. Stejně jako obhajoba musí Soud na základě všech dostupných informací posuzovat, zda je důkaz pravý, či nikoli a zda jeho obsah odráží skutkové okolnosti správným, či nesprávným způsobem.

30. Jde tedy o to, zda navrhovatelka mohla zaujmout stanovisko k pravosti a věrohodnosti důkazů posuzovaných Soudem před tím, než tento Soud učinil své posouzení. V projednávaném případě tomu

12 — V tomto kontextu navrhovatelka odkazuje na rozsudek ze dne 11. července 1989, Schräder (265/87, Recueil, s. 2237, bod 21).

13 — Uvedená v bodě 15 a v poznámce 4.

tak bylo jak v průběhu řízení, které vedlo k rozhodnutí Komise, tak v průběhu řízení před Soudem.

31. Pokud jsou autor a adresát dokumentu, jakož i okolnosti, za kterých byl vyhotoven, neznámy nebo Komise nemohla zpřístupnit jejich totožnost z důvodu povinnosti mlčenlivosti, která jí přísluší na základě článku 287 ES, může to zajisté ovlivnit jeho důkazní hodnotu.

32. Soud tuto skutečnost řádně zohlednil při posouzení důkazů v napadeném rozsudku: jednak v bodě 86 napadeného rozsudku konstatuje, že dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" má pouze omezenou důkazní hodnotu, neboť okolnosti, za kterých byl vypracován, jsou neznámy, a jednak v bodech 87 a 94 tohoto rozsudku konstatuje, že má právě takovou omezenou důkazní hodnotu, neboť obsahuje specifické informace, které odpovídají těm, které jsou obsaženy v jiných dokumentech.

33. Krom toho závěry, které navrhovatelka vyvozuje z rozsudku Adams v. Komise [14], jsou neúplné. Je pravda, že Komise má podle tohoto rozsudku povinnost mlčenlivosti, pokud informátor požaduje zachovat anonymitu, tato povinnost se ale uplatní až v okamžiku, kdy zamýšlí využít dotyčné informace.

34. Komise zpochybňuje, že Soud porušil článek 6 EÚLP a články 47 a 48 Listiny.

35. Pokud jde o Listinu, Komise poznamenává, že tato Listina ještě není právně závazná [15]. Krom toho právo na spravedlivý proces, jak je definováno v čl. 47 odst. 2 Listiny, nemá zvláštní význam, neboť na základě čl. 52 odst. 3 toto ustanovení nemá širší působnost, než je působnost článku 6 EÚLP. V tomto kontextu tedy není nezbytné článku 47 Listiny přiznávat zvláštní pozornost.

36. I když EÚLP není součástí práva Společenství [16], právo na spravedlivý proces nicméně patří mezi základní práva, která jsou nedílnou součástí práva Společenství a pro jejichž výklad soud Společenství musí

14 — Uvedený výše v poznámce 4.

15 — Rozsudek Soudu ze dne 15. ledna 2003, Philip Morris International a další v. Komise (T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, Recueil, s. II-1, bod 122).

16 — Rozsudek Soudu ze dne 20. února 2001, Mannesmannröhren-Werke v. Komise (T-112/98, Recueil, s. II-729, bod 59).

řádně zohlednit judikaturu Evropského soudu pro lidská práva [17].

37. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva uváděná navrhovatelkou se týká užívání anonymních výpovědí v trestním řízení, zatímco v projednávané věci se jedná o užívání dokumentu, jehož autor není identifikován, v rámci řízení o uložení pokuty na základě práva hospodářské soutěže.

38. Společnost Mannesmann nesprávně pokládá svědecký důkaz za listinný důkaz. Z žádného z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva uváděných navrhovatelkou [18] nevyplývá, že dokumenty mohou být použity pouze tehdy, když je jejich autor znám a mohou mu být obžalovaným a příslušným soudem kladeny dotazy.

39. Podle Komise je základem této judikatury zásada, podle níž při veřejném slyšení musejí být předloženy veškeré důkazy za účelem kontradiktorní diskuze [19].

40. Komise připomíná, že v řízení v rámci správního šetření nemá pravomoc donutit osoby, aby se dostavily jako svědci. Právě proto jsou rozhodnutí ve věcech hospodářské soutěže založena zejména na listinných důkazech. S ohledem na tyto zvláštní charakteristické rysy řízení Komise dodržela zásadu, na niž byl právě učiněn odkaz, tím, že zpřístupnila všechny důkazy, aby se s nimi dotyčný podnik mohl seznámit a vyjádřit se k nim, ať už písemně, či ústně. To představuje kontradiktorní diskuzi, kterou Komise musí umožnit podle zásady uvedené v rámci správního řízení.

41. Komise mimoto zpochybňuje tvrzení společnosti Mannesmann, podle něhož měl dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" při hodnocení důkazů prvořadou úlohu.

42. Soud již toto tvrzení vyvrátil v bodech 81 a 82 napadeného rozsudku. V bodě 87 Soud rozvíjí toto stanovisko, když konstatuje, že v rozsahu, v němž se v dokumentu nazvaném

17 — Rozsudek ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, body 273 a 274).

18 — Komise na tomto místě odkazuje na rozsudek Kostovski v. Nizozemsko (uvedený výše v poznámce 8, § 41); rozsudek Van Mechelen v. Nizozemsko (uvedený výše v poznámce 9, § 51); rozsudek Windisch v. Rakousko (uvedený výše v poznámce 10, § 26), jakož i rozsudky Ásch v. Rakousko ze dne 26. dubna 1991, část A č. 203 § 27, a Lüdi v. Švýcarsko ze dne 15. června 2002, část A č. 238 § 47.

19 — Tento základ se stále opakuje ve zmíněných bodech judikatury uvedené v předcházející poznámce.

„Rozdělovací klíč" nacházejí specifické informace, které odpovídají těm, které jsou obsaženy v jiných dokumentech, zvláště v prohlášeních p. Verlucy, se tyto důkazy mohou vzájemně posilovat [20].

4. Posouzení

43. Musí být obecná zásada práva Společenství, podle které má každý právo na spravedlivý proces, pro účely použití práva hospodářské soutěže Společenství vykládána v tom smyslu, že dokumenty, které obsahují informace v neprospěch dotčených podniků, nejsou přípustné jako důkaz, jestliže identita jejich autorů, jakož i těch, kteří je Komisi předali, musí zůstat důvěrná?

44. Taková je podstata právní otázky, kterou navrhovatelka vznáší svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku a kterou podle ní Soud nesprávně zodpověděl.

45. V ustálené judikatuře Soudní dvůr uznal zásadu, podle které má každý právo na spravedlivý proces, jakožto obecnou zásadu práva Společenství, v rámci níž obvykle odkazuje jak na ústavní tradice společné členským státům, tak na EÚLP [21].

46. Vzhledem k poslední části věty nepřiznávám velký význam skutečnosti, že v průběhu řízení v prvním stupni navrhovatelka výslovně neuplatnila článek 6 EÚLP.

47. Jak Soudní dvůr vždy zdůrazňoval, právní zásada spravedlivého procesu je jakožto obecná zásada práva Společenství odvozena od základních práv, která vycházejí také z EÚLP, a konkrétněji z článku 6 EÚLP.

48. Právě proto lze připustit, že pokud je právní zásada spravedlivého procesu uplatňována u soudu Společenství, jak navrhovatelka učinila v prvním stupni [22], je také konkludentně učiněn odkaz na článek 6 EÚLP.

20 — Bod 87 napadeného rozsudku je formulován následovně: „Nicméně v rozsahu, v němž se v dokumentu Rozdělovací klíč nacházejí specifické informace, které odpovídají těm, které jsou obsaženy v jiných dokumentech, zvláště v prohlášeních p. Verlucy, je důvodné mít za to, že tyto poznatky se mohou vzájemně posilovat."

21 — Viz, pokud jde o nedávné potvrzení této judikatury, rozsudek ze dne 2. května 2006, Eurofood IFSC (C-341/04, Sb. rozh. s. I-3813, bod 65).

22 — Viz konkrétněji bod 77 napadeného rozsudku.

49. Domnívám se rovněž, že je tento důvod kasačního opravného prostředku přípustný.

50. Právní zásada spravedlivého procesu byla postupně neustále upřesňována a konkretizována v rámci správního šetření vedeného Komisí, pokud jde porušení článků 81 ES a 82 ES. Soud Společenství, Komise při výkonu své správní praxe a zákonodárce Společenství společně kodifikovaly vývoj správní praxe a judikatury v relevantních procesních ustanoveních [23].

51. Zásada spravedlivého procesu pro podniky, vůči nimž je šetření vedeno, implikuje alespoň následující práva:

— záruku, že vytýkané skutečnosti, k nimž musí mít dotyčné podniky možnost se vyjádřit, jim budou sděleny předem [24];

— právo na přístup ke spisu: Komise musí zpřístupnit důkazy obsažené v dokumentech, na nichž zakládá svá tvrzení, s výjimkou případu, kdy tyto důkazy obsahují obchodní tajemství a jiné důvěrné informace, které nemohou být zpřístupněny [25];

— právo písemně se vyjádřit k vytýkaným skutečnostem [26];

— právo být vyslechnut: dotyčné podniky mohou při slyšení ústně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem, které jsou jim vytýkány [27].

52. Hodnocení důkazů ve věcech hospodářské soutěže se vyznačuje zvláštními problémy, které Soudní dvůr nedávno znovu

23 — Toto vyplývá jasně z nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).

24 — Požadavky, které musí oznámení námitek splňovat, byly upřesněny již dávno v podrobné judikatuře. Viz mimo jiné rozsudky ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, nazvaný „Chinin" (41/69, Recueil, s. 661, body 90 až 96); ze dne 14. července 1972, ICI v. Komise, nazvaný „Barviva" (48/69, Recueil, s. 619, body 21 až 25), a ze dne 7. června 1983, Musique Diffusion française a další v. Komise (100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, body 12 až 17). Tyto požadavky jsou nyní uvedeny v čl. 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a v čl. 11 odst. 2 nařízení č. 773/2004.

25 — Soudní dvůr v zásadě uznal toto právo v rozsudcích ze dne 13. února 1979, Hoffman-La Roche v. Komise (85/76, Recueil, s. 461, bod 11); Musique Diffusion française a další v. Komise (uvedený výše v poznámce 24, body 24 až 30); ze dne 25. října 1983, AEG v. Komise (107/82, Recueil, s. 3151, body 21 až 30), a ze dne 7. ledna 2004, Aalborg-Portland a další v. Komise (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-135, bod 68). Právo na přístup ke spisu je nyní zakotveno v čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a v článku 15 nařízení č. 773/2004.

26 — Toto právo je nyní kodifikováno v článku 10 nařízení č. 773/2004.

27 — Toto právo je nyní kodifikováno v článku 12 nařízení č. 773/2004.

shrnul v rozsudku Aalborg-Portland a další v. Komise [28]:

— činnosti, které zahrnují protisoutěžní jednání a dohody se obvykle provádějí protiprávně, schůzky se konají tajně, nejčastěji ve třetí zemi, a související dokumentace je zredukována na minimum;

— i vzácné doklady výslovně prokazující, že došlo k protiprávnímu kontaktu mezi hospodářskými subjekty, jsou obvykle útržkovité a roztroušené;

— ve většině případů musí být existence protisoutěžního jednání nebo dohody vyvozena z určitých souvislostí a indicií, které, pokud jsou posuzovány společně, mohou v případě neexistence jiného koherentního vysvětlení představovat důkaz o porušení pravidel hospodářské soutěže.

53. K těmto vnitřním problémům, které vznikají v rámci hodnocení důkazů, se připojují omezení, kterým podléhá Komise, když vykonává své pravomoci v rámci šetření. Tady mám na mysli mimo jiné omezení těchto pravomocí, které mohou být vykonávány pouze na území Společenství, *ratione loci* a omezení, která pro vyšetřované osoby vyplývají z práva nevypovídat a nečinit obvinění vůči sobě samému, které také mělo význam v šetření, které vedlo k rozhodnutí Komise, jež je základem projednávané věci [29].

54. Zvláštní omezení pravomocí svěřených Komisi v rámci šetření týkajícího se protisoutěžních jednání vyplývalo z toho, že nemá pravomoc se osob dotazovat za účelem získání informací relevantních pro toto šetření. Od vstupu nařízení č. 1/2003 v platnost však tuto pravomoc má za podmínky, že s tím zúčastněné osoby souhlasí [30]. Relativní nedostatek této pravomoci vyplývá z toho, že Komise nemůže vyzývat osoby, aby svědčily, vyslýchat je pod přísahou ani jim ukládat pokuty, pokud jsou poskytnuté informace nesprávné nebo klamavé.

55. Svědecký důkaz, tak důležitý v trestních řízeních v jednotlivých státech, kterého se týká judikatura Evropského soudu pro lidská práva uváděná navrhovatelkou, tedy v rámci

28 — Uvedený výše v poznámce 25, body 55 až 57.

29 — Viz rozsudek Soudu Mannesmannröhren-Werke v. Komise (výše uvedený v poznámce 16).

30 — Článek 19 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a článek 3 nařízení č. 773/2004.

šetření týkajícího se protisoutěžních jednání a potrestání těchto jednání může hrát pouze druhořadou úlohu.

56. V důsledku toho v rámci šetření týkajícího se práva hospodářské soutěže Společenství a řízení, jehož cílem je zaručit jeho dodržování, musejí písemné dokumenty při hodnocení důkazů hrát prvořadou úlohu, ať už je jejich shromažďování v praxi jakkoli obtížné.

57. Hodnocení důkazů založené na písemných dokumentech je ještě komplikovanější v tom, že obsahují obchodní tajemství a jiné informace, které nemohou být zpřístupněny nebo mohou být zpřístupněny pouze s velkými omezeními. Jelikož se jedná o dokumenty pocházející od podniků, které jsou předmětem šetření, dodržování důvěrnosti, jejímž cílem je chránit legitimní zájmy žalovaných podniků, představuje jeden z aspektů právní zásady spravedlivého procesu. Soud Společenství dbá na to, aby tato důvěrnost byla striktně dodržována [31].

58. Nejsou to pouze podniky, koho se týká šetření, ale také jiné fyzické nebo právnické osoby, dotčené šetřením jakožto poškozený, stěžovatel nebo informátor, které mohou mít evidentní hospodářské a právní zájmy odůvodňující zaručení důvěrnosti informací, které poskytly, nebo aby jejich totožnost byla zachována v tajnosti. Soudní dvůr to rovněž uznal ve své judikatuře [32].

59. Vzhledem k tomu, že jednak význam, který mohou mít listinné důkazy poskytnuté třetími osobami pro šetření týkající se protisoutěžních jednání a dohod a pro podání důkazu o existenci takových jednání a dohod, a jednak zájem, který mají dotyčné třetí osoby, aby jejich totožnost nebo informace, z nichž by tato totožnost mohla být vyvozena, byly zachovány v tajnosti, se domnívám, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva uváděná navrhovatelkou, která se týká přípustnosti výpovědí anonymních svědků v trestních řízeních nebo dokumentů, ve kterých jsou tyto výpovědi obsaženy, nemůže být užita pro zpochybnění přípustnosti dokumentů poskytnutých třetími osobami, jejichž anonymita musí být zaručena, jakožto důkazů.

60. Aniž bychom se zabývali tím, že dotčená rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva neposkytují orientační body pro uplat-

31 — Viz mimo jiné usnesení Soudu ze dne 19. června 1996, NMH Stahlwerke a další v. Komise (T-134/94, T-136/94 až T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 a T-157/94, Recueil, s. II-537).

32 — Rozsudek Adams v. Komise (uvedený výše v poznámce 4), a rozsudek BPB Industries a British Gypsum v. Komise ze dne 6. dubna 1995 (C-310/93 P, Recueil, s. I-865, bod 26).

nění kritérií, která jsou v nich uvedena, pokud jde o výpovědi anonymních svědků v trestních věcech [33], na listinné důkazy, které jsou uplatňovány pro prokázání existence protiprávního jednání v rámci správního šetření týkajícího se práva hospodářské soutěže Společenství a řízení, jehož cílem je zajistit jeho dodržování, by takové uplatnění *per analogiam* mohlo vážně zkomplikovat již závazné hodnocení důkazů, pokud jde o porušení tohoto práva hospodářské soutěže.

61. V tomto ohledu ještě poznamenám, že pokud jde o listinné důkazy, které nepocházejí od třetích osob, ale od žalovaných podniků, nebude vždy možné určit ani jejich autora nebo autory a přesný původ, neboť mohou existovat zjevné důvody ospravedlňující jejich zatajení.

62. Předcházející nebrání tomu, aby bylo možné dodržovat právní zásadu spravedlivého procesu. Za tímto účelem je třeba splnit tři podmínky.

63. Zaprvé je třeba, aby podniky, vůči nimž jsou jako důkazy uplatňovány dokumenty, jejichž zdroje musejí zůstat anonymní, měly možnost se s nimi seznámit a zaujmout k nim stanovisko jak písemně, tak ústně, s možností uplatnit dokumenty nebo jiné důkazy pro jejich vyvrácení.

64. Zadruhé je třeba, aby jak Komise během šetření, tak Soud, když rozhoduje v prvním stupni, posuzovaly důkazní hodnotu takových dokumentů kriticky a pečlivě ověřovaly případné informace, které zpochybňují jejich věrohodnost a jejich pravost.

65. Zatřetí je při provádění volného hodnocení důkazů, připuštěného judikaturou [34], třeba dbát na to, aby porušení ustanovení Smlouvy o ES v oblasti hospodářské soutěže nebyla prokazována výlučně nebo hlavně dokumenty, jejichž původ nebo autoři musejí pro žalovaného zůstat utajeni.

66. Na závěr svého přezkumu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku konstatuji, že Soud v napadeném rozsudku tyto tři podmínky splnil.

33 — Tato kritéria jsou vyjmenována v bodě 32 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva Visser v. Nizozemsko (uvedený výše v poznámce 11), ve kterém je předcházející judikatura Evropského soudu pro lidská práva shrnuta Hoge Raad der Nederlanden.

34 — Viz k této otázce stanovisko soudce Vesterdorfa, který vykonával funkci generálního advokáta ve věci Rhône-Poulenc v. Komise (uvedené výše v bodě 15), a rozsudek Met-Trans a Sagpol (rovněž uvedený výše v bodě 15, bod 27).

67. Navrhovatelka mohla uplatňovat své argumenty proti důkazní hodnotě dokumentu nazvaného „Rozdělovací klíč".

B – *Druhý důvod kasačního opravného prostředku: nesprávné použití článku 81 ES v článku 2 rozhodnutí*

1. Úvahy Soudu

68. Soud následně tyto argumenty přezkoumal a v bodě 86 napadeného rozsudku z nich vyvodil, že „[...] hodnověrnosti [dokumentu nazvaného ‚Rozdělovací klíč'], je nutné konstatovat, že tato hodnověrnost je nutně snížena okolností, že kontext jeho vyhotovení je do značné míry neznámý a že tvrzení Komise v tomto ohledu nelze ověřit".

71. Druhý důvod kasačního opravného prostředku směřuje proti části napadeného rozsudku, ve které Soud konstatoval, že společnost Mannesmann skutečně porušila čl. 81 odst. 1 ES, jak je uvedeno v článku 2 rozhodnutí.

69. Konečně v bodě 94 Soud výslovně potvrdil, že pro posouzení důkazu prokazujícího existenci sporného protiprávního jednání má dokument nazvaný „Rozdělovací klíč" pouze druhořadý význam: „Z výše uvedeného vyplývá, že dokument Rozdělovací klíč si zachovává určitou důkazní hodnotu, aby v rámci souboru vzájemně se podporujících nepřímých důkazů, které Komise shromáždila, dokládal určitá podstatná tvrzení obsažená v prohlášeních p. Verlucy, pokud jde o existenci dohody týkající se rozdělení trhu s bezešvými trubkami OCTG [...]".

72. Jde o rozsáhlé pasáže (body 135 až 206) napadeného rozsudku, které na tomto místě nemohou být převzaty *in extenso*.

73. Souhrnně, Soud konstatoval, že navrhovatelka tím, že uzavřela smlouvu o dodávce hladkých trubek OCTG se společností Corus UK Ltd (dále jen „Corus"), porušila zákaz uzavírat horizontální dohody omezující hospodářskou soutěž. Soud založil tento závěr na skutečnosti, že přibližně dva roky předtím společnost Vallourec SA (dále jen „Vallourec") a společnost Dalmine SpA (dále jen „Dalmine") uzavřely srovnatelné smlouvy se společností Corus. Tři evropští výrobci si tak rozdělili zásobování společnosti Corus hladkými trubkami OCTG [35].

70. Z toho tedy vyvozuji, že první důvod kasačního opravného prostředku uplatňovaný navrhovatelkou postrádá opodstatnění.

35 — Bod 188 napadeného rozsudku.

74. Soud měl za to, že jiné nepřímé důkazy o existenci dohod omezujících hospodářskou soutěž mezi těmito třemi dodavateli společnosti Corus vyplývají z následujících skutečností:

— existence srovnatelných doložek o úpravách cen ve smlouvách o dodávkách, které uzavřeli se společností Corus [36];

— existence dokumentu nazvaného „Úvahy ke smlouvě VAM" ze dne 23. března 1990, jehož obsah odpovídá přesně obsahu smluv uzavřených později společností Corus s jinými třemi evropskými výrobci [37];

— setkání čtyř evropských výrobců uskutečněného v roce 1993 za účelem koordinace jejich pozic s ohledem zejména na budoucí uzavření závodu pro řezání závitů společnosti Corus [38];

— poměrně dlouhé doby trvání smluv o dodávkách uzavřených společností Corus a jinými třemi evropskými výrobci [39].

75. Soud dále konstatoval, že nařízení (ES) č. 2790/1999 [40] se nemůže použít na protiprávní jednání vytýkané společnosti Mannesmann, neboť rozhodnutí bylo přijato dne 8. prosince 1999 a jeho článek 2 se vztahuje, pokud jde o společnost Mannesmann, na období od roku 1993 do roku 1997, tedy na období, které končí vstupem nařízení č. 2790/1999 v platnost dne 1. června 2000. I když s ohledem na toto nařízení mohla být udělena výjimka, vyžadovalo by to žádost o výjimku na základě článku 4 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3). V případě neexistence takové žádosti není namístě přezkoumávat, zda se použije čl. 81 odst. 3 ES [41].

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

76. Navrhovatelka vznáší čtyři skutečnosti vytýkané v souvislosti s konstatováním Soudu, uvedeným v bodě 206 napadeného rozsudku, podle nějž Komise správně usoudila, že smlouvy o dodávkách představovaly protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí, a tím jeho existenci právně dostačujícím způsobem prokázala a že doplňující důkazní materiály potvrzují

36 — Body 165 a 166 napadeného rozsudku.

37 — Body 182 a 183 napadeného rozsudku.

38 — Bod 187 napadeného rozsudku.

39 — Bod 164 napadeného rozsudku.

40 — Nařízení Komise (ES) č. 2790/1999 ze dne 22. prosince 1999 o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (Úř. věst. L 336, s. 21; Zvl. vyd. 08/01, s. 364).

41 — Body 172 a 173 napadeného rozsudku.

tvrzení Komise, podle něhož tyto smlouvy byly uzavřeny v rámci širší společné politiky ovlivňující v širším rozsahu trh se standardními trubkami OCTG.

77. Zaprvé není dostatečně prokázáno, že každý z dotyčných výrobců věděl o smlouvách o dodávkách, které se společností Corus uzavřeli jiní výrobci. Soud při posuzování daných důkazů nesplnil vysoké požadavky, které je třeba podle judikatury [42] splnit pro konstatování existence jednání ve vzájemné shodě.

78. Zadruhé Soud nesprávně nepřiznal význam tomu, že smlouvy o dodávkách uzavřené společnostmi Vallourec, Dalmine a Mannesmann se společností Corus nebyly uzavřeny ve stejném okamžiku.

79. Zatřetí Soud nesprávně vyvodil existenci horizontální dohody mezi dotyčnými dodavateli z délky trvání smluv a doložek o úpravách cen, které s nimi souvisejí.

80. Začtvrté jsou úvahy Soudu týkající se použitelnosti nařízení č. 2790/1999 nesprávné nebo neúplné. Soud měl v těchto úvahách zohlednit v té době platná nařízení (EHS) č. 1983/83 a č. 1984/83 [43], a v důsledku toho na smlouvu mezi navrhovatelkou a společností Corpus nepoužít čl. 81 odst. 1 ES.

3. Argumenty Komise

81. Komise tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní, jelikož směřuje proti závěrům Soudu týkajícím se horizontálního charakteru smlouvy o dodávkách. V bodě 179 napadeného rozsudku Soud konstatuje, že protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí je prokázáno právně dostačujícím způsobem a není nezbytně nutné přezkoumávat úvahy Komise, co se týče jednání ve vzájemné shodě mezi čtyřmi evropskými výrobci.

42 — Navrhovatelka na tomto místě odkazuje na rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, Mayr-Meinhof v. Komise (T-347/94, Recueil, s. II-1751, bod 65), a ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 4027).

43 — Nařízení Komise (EHS) č. 1983/83 ze dne 22. června 1983 o použití čl. 85 odst. 3 Smlouvy na kategorie dohod o výhradním prodeji (Úř. věst. L 173, s. 1) a nařízení Komise (EHS) č. 1984/83 ze dne 22. června 1983 o použití čl. 85 odst. 3 Smlouvy na kategorie dohod o výhradním nákupu (Úř. věst. L 173, s. 5).

82. Pouze dvě vytýkané skutečnosti mohou být relevantní, a sice ta, že ustanovení o změně cen obsažené ve smlouvách nevznáší žádnou výhradu z hlediska hospodářské soutěže, a ta, že Soud mohl posuzovat legalitu smlouvy uzavřené se společností Corus nejen s ohledem na čl. 81 odst. 1 ES, ale i s ohledem na čl. 81 odst. 3 ES, a konkrétněji, s ohledem na nařízení č. 1983/83 a č. 1984/83 o skupinových výjimkách.

83. Pokud jde o přípustnost prvních tří skutečností vytýkaných navrhovatelkou, Komise poznamenává, že jsou směřovány hlavně proti jejímu rozhodnutí, a nikoli proti posouzení, které učinil Soud ohledně důkazní hodnoty důkazů. Jelikož jsou tyto vytýkané skutečnosti výslovně směřovány proti napadenému rozsudku, znamenají pouze zpochybnění skutkových zjištění uskutečněných Soudem, aniž by navrhovatelka prokázala, že Soud ve svém přezkumu skutkového stavu učinil nesprávné posouzení důkazní hodnoty různých důkazů.

84. Ve skutečnosti se v této souvislosti jedná o skrytý pokus, který směřuje k tomu, aby byl proveden nový přezkum skutkových okolností posuzovaných Soudem. Tyto vytýkané skutečnosti tak přesahují rámec kasačního opravného prostředku, který je na základě článku 58 statutu Soudního dvora omezen na právní otázky.

85. Tyto argumenty platí také v plném rozsahu pro vyvrácení argumentů, které navrhovatelka uplatňuje proti závěrům, které Soud vyvodil z ustanovení o změně cen obsaženého ve smlouvách.

86. Konečně vytýkaná skutečnost, podle níž Soud na smlouvu o dodávkách automaticky neměl použít čl. 81 odst. 1 ES, je vznesena poprvé ve fázi kasačního opravného prostředku, a tedy není přípustná.

4. Posouzení

87. Podle mého názoru Komise správně poznamenala, že většina vytýkaných skutečností vznesených na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku je irelevantní. V tomto ohledu jde o vytýkané skutečnosti, kterými chce navrhovatelka prokázat, že Soud nesprávně dospěl k závěru, že smlouva týkající se dodávky standardních hladkých trubek OCTG, kterou uzavřeli v roce 1993 se společností Corus, je součástí horizontální dohody, na základě níž si čtyři evropští výrobci rozdělili britský trh se standardními OCTG trubkami.

88. Jediným závěrem, který lze vyvodit z konstatování Soudu uvedeného v bodě 179 napadeného rozsudku, podle něhož

bylo protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí prokázáno právně dostačujícím způsobem, takže „není nezbytně nutné zabývat se ani úvahami Komise týkajícími se dohody mezi čtyřmi evropskými výrobci", je to, že podle Soudu tyto úvahy Komise mají nanejvýš druhořadý význam.

89. Toto je potvrzeno bodem 206 napadeného rozsudku, který je formulován následovně: „Na základě výše uvedeného je namístě dospět k závěru, že Komise v napadeném rozhodnutí správně usoudila, že smlouvy o dodávkách představovaly protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí, a tím jeho existenci právně dostačujícím způsobem prokázala. *Pro všechny případy*[44] je třeba rovněž podotknout, že Komisí uplatněné doplňující důkazní materiály potvrzují správnost jejího tvrzení, že tyto smlouvy spadají do širší společné politiky ovlivňující v širším rozsahu trh se standardními závitovými trubkami OCTG."

90. Konstatuji tedy, že dotčené vytýkané skutečnosti, tedy vytýkané skutečnosti uvedené v bodech 77 a 78 výše, jakož i vytýkaná skutečnost uvedená v bodě 79 nemusejí být zohledněny s ohledem na to, že jsou irelevantní, jelikož se týkají doby trvání smluv o dodávkách.

91. Pokud jde o část vytýkané skutečnosti uvedené v bodě 79, která se týká závěrů, které Soud vyvozuje v bodech 165 až 167 z doložek o úpravách cen, jsem toho názoru, že není přípustná.

92. Žalobkyně tuto vytýkanou skutečnost opírá o tak trochu lapidární tvrzení, že tato doložka o úpravách cen nevznáší žádnou výhradu z hlediska hospodářské soutěže. Konkrétněji, ani Komise, ani Soud neprokázaly, že v této souvislosti mezi účastníky došlo k nedovolené výměně informací.

93. Vzhledem k tomu, že v této souvislosti navrhovatelka nevysvětluje, zda a jak Soud nesprávně posoudil důkazní materiály, na nichž založil své závěry, ohledně této části dotčené vytýkané skutečnosti mám za to, že jde o zastřený návrh na nový přezkum skutkového posouzení uskutečněného Soudem. Podle ustálené judikatury Soudního dvora takový návrh není přípustný [45].

94. Mám za to, že poslední vytýkaná skutečnost, která je uvedena v bodě 80 výše, je rovněž nepřípustná, neboť byla vznesena opožděně.

44 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

45 — V rámci doplňující judikatury, která byla vydána v mezidobí, se omezuji na odkaz na rozsudek ze dne 2. října 2003, Salzgitter v. Komise (C-182/99 P, Recueil, s. I-10761, bod 43).

95. Mám za to, že způsob, jakým se Soud v bodech 172 a 173 napadeného rozsudku vyjadřuje k argumentům, které navrhovatelka vyvodila z nařízení č. 2790/1999, je sám o sobě nenapadnutelný.

96. Domnívám se, že nelze připustit, aby měl Soud mimoto přezkoumat z úřední povinnosti, zda nařízení č. 1983/83 a č. 1984/83, platná v době uzavření smluv o dodávkách, byla na tyto smlouvy použitelná.

97. V existující judikatuře nenacházím žádnou skutečnost, která by toto tvrzení podpořila, nýbrž naopak nacházím dřívější rozhodnutí, která jsou s tímto tvrzením v rozporu [46].

98. Navíc, pokud se navrhovatelka domnívala, že se na základě nařízení č. 1983/83 a č. 1984/83 měly na smlouvy o dodávkách vztahovat skupinové výjimky, které tato nařízení upravují, měla tento argument uplatnit v průběhu správního šetření a řízení v prvním stupni.

99. Diskuze, která proběhla na jednání mezi navrhovatelkou a Komisí ohledně otázky, zda se vzhledem k jejich předmětu a dosahu mohly na dotyčné smlouvy vztahovat příslušné skupinové výjimky, pouze ukazuje, že byl tento argument uplatněn u nepříslušného orgánu a v nevhodném okamžiku.

100. Z toho tedy vyvozuji, že druhý důvod kasačního opravného prostředku uplatňovaný navrhovatelkou je zčásti nepřípustný a ve zbývající části irelevantní.

C – Třetí důvod kasačního opravného prostředku: porušení zásady rovného zacházení při posuzování uložené pokuty

1. Relevantní pasáže napadeného rozsudku

101. V bodě 295 a následujících napadeného rozsudku Soud podrobně přezkoumává tvrzení navrhovatelky, podle něhož spolupracovala v rámci šetření Komise, které vedlo k přijetí rozhodnutí. Komise tomuto postoji přiznala nedostatečný význam:

— v porovnání se společností Vallourec, které z důvodu její spolupráce byla snížena její pokuta o 40 %;

46 — Rozsudek ze dne 30. března 2000, VBA v. Florimex a další (C-265/97 P, Recueil, s. I-2061, bod 114).

— v porovnání se společností Dalmine, které z důvodu její spolupráce byla snížena její pokuta o 20 %.

Kromě toho Komise nesprávně vytýkala navrhovatelce, že u Soudu podala žalobu proti rozhodnutí Komise založenému na čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17 [47], zatímco přijala mnohem shovívavější postoj vůči společnosti Dalmine, která podala podobnou žalobu.

102. V bodech 297 až 301 napadeného rozsudku Soud porovnává spolupráci společnosti Vallourec, zvláště p. Verlucy, s Komisí v rámci jejího šetření se spoluprací společnosti Mannesmann, zvláště p. Bechera.

103. V bodě 302 Soud dále konstatuje, že informace, které Komise před oznámením námitek získala od společnosti Mannesmann, nejsou srovnatelné s informacemi poskytnutými společností Vallourec.

47 — Rozsudek Mannesmannröhren-Werke v. Komise (uvedený výše v poznámce 16).

104. V bodech 303 až 305 Soud dále porovnává spolupráci společnosti Dalmine s Komisí se spoluprací společnosti Mannesmann a v bodě 306 dochází k závěru, že argumentace společnosti Mannesmann neodůvodňuje snížení pokuty na základě bodu D 2 druhé odrážky sdělení o spolupráci.

105. V bodech 307 až 309 Soud dále vysvětluje, proč není namístě snižovat pokutu na základě bodu 3 pokynů o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3).

106. Soud konečně posuzuje chování společnosti Mannesmann jakožto účastníka řízení ve věci Mannesmannröhren-Werke v. Komise (uvedená výše, T-112/98) a v bodě 312 jej kvalifikuje jako celkově neúčinnou spolupráci.

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

107. Na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vznáší tři vytýkané skutečnosti, z nichž první dvě se týkají podle jejího názoru neodůvodněných

odlišností v posuzování chování společností Vallourec a Dalmine v porovnání s jejím vlastním chováním v průběhu správního řízení. Třetí vytýkaná skutečnost směřuje proti závěrům, které Soud vyvozuje z věci T-112/98.

108. Navrhovatelka tím, že uplatňuje zásadu rovného zacházení při posuzování pokut v řízení v oblasti hospodářské soutěže, jak je uvedena v judikatuře [48], tvrdí, že Soud její přínos v rámci šetření Komise zredukoval na minimum v porovnání s přínosem společnosti Vallourec.

109. Soud konkrétněji jednal za porušení pravidla, podle něhož je při použití sdělení o spolupráci třeba zohlednit jakýkoli přínos, který před odesláním oznámení námitek usnadňuje práci Komise [49].

110. V projednávaném případě společnost Mannesmann předala prohlášení p. Bechera, kterým potvrdila svou účast na údajném porušení pravidel hospodářské soutěže, před tím, než Komise oznámila své námitky. Ze samotného rozhodnutí ostatně vyplývá, že prohlášení p. Bechera pro Komisi představovalo důležitý důkaz.

111. I když prohlášení p. Verlucy byla možná poněkud podrobnější a přesnější, tento malý rozdíl neodůvodňuje tak výrazné rozdílné zacházení při ukládání pokut, kdy měl Soud za to, že snížení poskytnuté společnosti Vallourec o 40 % je odůvodněné, zatímco naproti tomu společnosti Mannesmann nebyla pokuta nijak snížena.

112. Soud rovněž podcenil chování společnosti Mannesmann v porovnání s chováním společnosti Dalmine. Společnost Dalmine schválila oznámení námitek výslovně, zatímco společnost Mannesmann jej fakticky nezpochybnila. Navrhovatelka se domnívá, že bod D 2 druhá odrážka sdělení o spolupráci nevyžaduje takové výslovné schválení oznámení námitek. V každém případě se domnívá, že tím, že bylo společnosti Dalmine poskytnuto snížení o 20 % a jí samé nebylo poskytnuto žádné, byl značně přeceněn tento čistě formální rozdíl mezi jejich dvěma postoji.

113. Svou třetí vytýkanou skutečností společnost Mannesmann zpochybňuje závěry, které Soud vyvodil z její žaloby proti

48 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise (T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, bod 237), a ze dne 20. března 2002, ABB Asea Brown Boveri v. Komise (T-31/99, Recueil, s. II-1881, bod 240).

49 — Podle navrhovatelky Soud potvrdil existenci tohoto pravidla v rozsudku ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise (T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, bod 435).

rozhodnutí Komise ze dne 15. května 1998 ve věci T-112/98. Soud jí nemůže, v okamžiku posouzení, zda je výše pokuty, která jí byla uložena, přiměřená, vytýkat, že úspěšně použila svá práva obhajoby.

116. Komise dále odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž ve fázi řízení o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr nemůže z důvodů ekvity nahradit svým vlastním posouzením výše pokuty posouzení Soudu [51].

3. Argumenty Komise

114. Komise se domnívá, že všechny tři vytýkané skutečnosti vznesené na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku nejsou přípustné, neboť odpověď na otázku, zda podnik přispěl ke zjištění porušení pravidel hospodářské soutěže a posouzení významu tohoto přispění v porovnání s přispěními jiných podniků, mají skutkovou povahu a vyžadují posouzení skutkových okolností [50]. Tato pravomoc přísluší pouze Soudu, a nikoli Soudnímu dvoru ve fázi kasačního opravného prostředku.

115. Navrhovatelka ostatně netvrdila, že se Soud při svém posouzení skutkového stavu nebo důkazů dopustil věcných pochybení.

117. Pokud jde o věc samou, Komise zpochybňuje první vytýkanou skutečnost, když tvrdí, že Soud v bodech 299 a 300 pečlivě přezkoumal odlišnosti mezi tím, jak s Komisí spolupracovala společnost Vallourec prostřednictvím p. Verlucy a společnost Mannesmann prostřednictvím p. Bechera. Navrhovatelka krom toho neprokázala, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když přezkoumával, jak Komise užila určitý prostor pro uvážení, který má při stanovení pokuty.

118. Druhá vytýkaná skutečnost také zjevně postrádá opodstatnění, neboť vychází z nesprávného výkladu bodu D 2 druhé odrážky sdělení o spolupráci. Na základě tohoto ustanovení může být podniku přiznáno snížení pokuty o 10 až 50 %, pokud poté, co obdrží oznámení námitek, informuje Komisi o tom, že zásadně nezpochybňuje skutková zjištění, na nichž Komise založila svá obvinění.

50 — Usnesení ze dne 17. září 1996, San Marco v. Komise (C-19/95 P, Recueil, s. I-4435, bod 39).

51 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise (C-338/00 P, Recueil, s. I-9189, bod 151).

119. Vzhledem k tomu, že právo hospodářské soutěže Společenství stanoví odlišné právní účinky podle toho, zda jsou relevantní skutková zjištění výslovně přijata, či nikoli [52], v projednávané věci neexistovalo rozdílné zacházení, které by měl Soud napravit.

120. Pokud jde o třetí vytýkanou skutečnost, Komise poznamenává, že je irelevantní, neboť směřuje proti podpůrnému odůvodnění rozsudku Soudu, a že tedy není přípustná.

121. Krom toho je spojení a posouzení skutkových okolností uvedených v bodech 311 a 312 napadeného rozsudku správné a Soud z nich mohl vyvodit, že v průběhu správního řízení společnost Mannesmann nespolupracovala účinným způsobem.

4. Posouzení

122. Vytýkané skutečnosti a argumenty jsem výše popsal relativně podrobným způsobem, aby tak bylo poukázáno na skutkovou povahu argumentů uplatněných účastníky řízení.

123. Skutková povaha této argumentace vyplývá ze skutečnosti, že posouzení dotyčných částí rozhodnutí týkajících se výpočtu a snížení pokuty Soudem implikuje rovněž zvláště zhodnocení skutečností a okolností, které ve fázi kasačního opravného prostředku nepodléhají novému přezkumu.

124. S ohledem na to jsou argumenty uplatněné Komisí proti přípustnosti všech těchto tří vytýkaných skutečnosti na první pohled přesvědčivé.

125. Pouze tehdy a v rozsahu, v němž by bylo na první pohled zřejmé, že Soud provedl zjevně nesprávné posouzení a například nesprávně nezohlednil skutečnosti a okolnosti, které, pokud by byly zohledněny, by vedly k odlišnému konečnému posouzení, může být tento nedostatek odstraněn ve fázi řízení o kasačním opravném prostředku [53].

126. Soud tedy, když posuzoval vytýkanou skutečnost, vznesenou v prvním stupni, podle níž Komise, když použila sdělení o spolupráci, vůči společnosti Mannesmann uplatnila rozdílné zacházení v porovnání se

52 — Viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2000, SCA Holding v. Komise (C-297/98 P, Recueil, s. I-10101, bod 39), a rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise (T-224/00, Recueil, s. II-2597, bod 227).

53 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 11. února 1999, Antillean Rice Mills a další v. Komise (C-390/95 P, Recueil, s. I-769, bod 29), a ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise (C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 49).

zacházením uplatněným vůči společnosti Vallourec, ani když srovnával reakci společnosti Mannesmann, pokud jde o oznámení námitek, s reakcí společnosti Dalmine, neopomenul zohlednit skutkové okolnosti, které by umožnily tvrdit, že při výpočtu uložených pokut byla porušena zásada rovného zacházení.

127. Soud, když porovnává společnosti Mannesmann a Vallourec, vysvětluje v bodech 299 až 301 přesvědčivým způsobem, proč spolupráce společnosti Vallourec prostřednictvím p. Verlucy byla z kvalitativního i kvantitativního hlediska úplně jiné povahy než spolupráce společnosti Mannesmann prostřednictvím p. Bechera.

128. Soud, když porovnává společnosti Mannesmann a Dalmine, vyvozuje s ohledem na znění bodu D 2 druhé odrážky sdělení o spolupráci správný závěr z důvodu, že společnost Mannesmann, na rozdíl od společnosti Dalmine, výslovně Komisi neoznámila, že výslovně nezpochybňuje skutková zjištění, která byla základem oznámení námitek. Vzhledem k odlišným právním účinkům, které jsou spojeny s různými reakcemi obou podniků [54], rozdíl ve výši pokut tedy neznamená právně relevantní nerovné zacházení.

54 — Viz výše, bod 119 a poznámka 52.

129. Domnívám se, že vzhledem k tomu, že třetí vytýkaná skutečnost směřuje proti podpůrnému odůvodnění rozsudku Soudu, je s ohledem na to, že je irelevantní, čistě a jednoduše nepřípustná.

130. Pro úplnost dodávám, že Soud mohl rozhodnout, že chování, které vedlo k tomu, že společnost Mannesmann nikdy nesdělila informace, které měla poskytnout, nehledě na žalobu, kterou podala proti dotyčnému rozhodnutí a která vedla k rozsudku vydanému ve výše uvedené věci Mannesmannröhren-Werke v. Komise, nemůže být považováno za postoj spolupráce.

131. Z toho tedy vyvozuji, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný ve všech svých částech.

VI – Náklady řízení

132. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu.

VII – Závěry

133. S ohledem na předcházející navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

1. kasační opravný prostředek společnosti Salzgitter Mannesmannröhren-Werke GmbH (dříve Mannesmannröhren-Werke AG) zamítl v plném rozsahu;

2. uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.